

КОРЕСПОНДЕНЦИЈА

Мој је животни пут био све само не досадан. Мијењала сам животне и радне средине. Никада нисам затварала врата за собом. Отворена сам и дружељубива, спремна да саслушам и укључим се у свачије проблеме, од непознатих сапутника до пријатеља. Све је то резултирало богатом кореспонденцијом са људима с разних меридијана. Сачувала сам тек понешто од те преписке. У неко доба, прије готово двије деценије, дописивање се свело на електронску пошту, кратке, хладне е-мејл поруке лишене емоција, душе и духа, које без крзмања и носталгије свако толико избришем, да ми не загуше компјутер. Ако само два дана не отварам пошту, чека ме преко двадесет мејлова од којих већину обришем непрочитане, јер су или рекламног карактера, или политичко опсјенарско смеће, или мамац на испразно ћеретање болесних типова. Дописивање није више чувања вриједно као у доба моје младости кад је била врло популарна пјесма: „Врати мени слике, писма, што ти дадох, врати мени живот мој!“

Ипак сам сачувала један мејл због ауторке која ми је посебно драга. То је Милица Новковић, супруга људине Милана Новковића, која је написала најбољу драму српске књижевности друге половине 20. вијека „Камен за под главу“.



Милица, ја и Вера Појовић, сујруја Чаславовој сина Милана, у Удружењу књижевника Србије, на промоцији мој књићалној дјела „Балкански синдром”

Након егзодуса Срба из Хрватске Милица се зближила с породицама Личана из Дивосела, Брувна и Србима с Кордуна. Почела је писати о дјевојчици-избјеглици и довршавала драму о Николи Тесли. Пожељела је видјети Дивосело, Брувно, Смиљан и Госпић. Возио је мој супруг. У Дивосело се те 2002. године вратила само породица с којом се Милица спријатељила у Београду: бака да умре, а њен син и снаха да је сахране по њеној жељи у рођеној земљи Лике. Сава Матић је превалила деведесету и била је наглува, али кад би син у шали викнуо: „Иду усташе“, одмах би кренула да бјежи према планини. Био је то сасвим исти повик и бежанија као у Другом свјетском рату којег се старица сјећала, мада је све остало већ заборавила.



Бака Сава Мајић

Прије доласка у Загреб Милица се добро припремила и послала је писмо моме супругу. Друго писамце је честитка мени за Ускрс и обавијест да није успјела добити

Draga moja Vjera,

vaseg Zvonimira nema kog kuce. Javio se vas svekar, ali me nije cuo. Ja sam malo vikala, a onda sam odustala.

Ja sam upravo kupila autobusku kartu. Polazim iz Beograda devetog maja, u cetvrtak, u osam casova ujutru. Ne znam da vam kazem kada stizem u Zagreb, jer izgleda da cu morati da cekam vezu na granici oko dva sata.

Srecan vam put i vidimo se u Zagrebu.

HRISTOS VASKRSE.

Ljubim vas

Milica

ЗВОНКА.

Draga moja Vjera,

evo da vam, ipak, malo detaljnije izlozim svoj plan puta. Zelim da znate sve sto budna sanjam ovih dana.

Nemojte mi zameriti ako budem malo pateticna, jer ja godinama zelim da stignem u Smiljan da sam sad na ivici suza. Jutros sam se rasplakala u crkvi, jer sam se setila naseg razgovora i shvatila da je sve to sto toliko zelim jako blizu, na samo nekoliko sati voznje. Ja sam svoju dramu o Tesli zavrсила krajem novembra 1990. godine i zbog nekih skolskih obaveza zakasnila na poslednji voz. Sledeceg proleca, kao sto znate, vec je bilo prekasno...

Zahvaljujuci bozijem providjenju i onoj moj Zorki Breberini, tasti gospodina Diklica, ja sam sreла vas, a vi ste nekako sve sto zelim ucинili mogucim. A sta je to sto ja zelim? Pre svega, ja moram da vidim Teslin Smiljan. Mozda ce njegova kuca, koja je i muzej, biti tog dana zatvorena za posetioce, ali ja cu biti srecna i da je samo dodirnem i postojim koji trenutak pred vratima. Videcu tu bozanstvenu prirodu koja je od njega stvorila jednog od najvećih živih carobljaka. Ako kuca bude otvorena, jos bolje...

Morala bih da bar ovlas vidim Gospic. Volela bih da posedimo malo u nekom restoranu, a i javila bih se razglednicom mom dragom Djuri Grubisicu u Njujork. Zelela bih i da kupim neku knjigu o Gospicu, to mi je potrebno za rad na knjizi...

U Divoselu cemo obici porodicu Matic. Oni su se nedavno vratili iz Banja Luke. Kod njih bi se zadržale u kracoj poseti, a onda bismo nastavile put za Bruvno.